

РЕШЕНИЕ

№ 54

гр. Пловдив, 13.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, III СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател: Мариета Бл. Бедросян

при участието на секретаря Мария Ив. Пеева
като разгледа докладваното от Мариета Бл. Бедросян Гражданско дело №
20215300102006 по описа за 2021 година

Предявен е иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ.

Ищцата Г. Т. С., ЕГН *****, от ***, със съд. адрес: ***, чрез адв.
А.Б., е предявила иск срещу Прокуратурата на Р България с правно основание
чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ с цена на иска 26 000 лв. - обезщетение за
претърпени от нея неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано
от 03.05.2019 г. до окончателното плащане, както и присъждане на адвокатско
възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗАдв.

Твърди, че на 17.07.2013 г. с постановление на разследващия орган е
била привлечена в качеството си на обвиняема по ДП № 287/2013 г. на Второ
РУ на МВР – Пловдив, пр.пр.№ 2878/2013 г. на РП – Пловдив, за
престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 2, вр. чл. 109, ал. 1 от НК. По повод на
внесен обвинителен акт от РП - Пловдив е образувано н.о.х.д.№ 6500/2016 г.,
ПРС, 23 н.с., като след проведени 15 открити съдебни заседания, с присъда от
24.10.2018 г. подсъдимата Г.С. е била призната за невиновна и оправдана,
като присъдата е протестирана от страна на прокуратурата и е потвърдена с
решение от 03.05.2019 г. по в.н.о.х.д.№ 2255/2018 г., ПОС.

През периода 17.07.2013 г. - 03.05.2019 г. ищцата е била незаконно

обвинена в тежко умишлено престъпление от общ характер, за което е оправдана с влязла в сила присъда, като в продължение на 5 години и 10 месеца наказателно преследване тя е претърпяла значителен психически и емоционален стрес, поради неоснователно повдигнатите ѝ обвинения в тежко умишлено престъпление. Испитвала е болки, страдания и притеснения, за което допринесла тежката по смисъла на чл. 93, ал. 1, т. 7 от НК правна квалификация на деянието; испитвала е страх от осъдителната присъда, тъй като за такова престъпление се предвижда наказание лишаване от свобода за срок от 1 - 8 години. Всичко това подложило ищцата на неимоверен стрес, тъй като тя била с чисто съдебно минало и никога не е имала преди това досег с органите на реда. Претърпените от нея неимуществени вреди се изразяват в нравствените, емоционални, психически и психологически терзания на личността, накърнените чест и достойнство. Повдигнатото обвинение и незаконосъобразното задържане на ищцата за срок от 72 часа, през които престояла в следственият арест, допълнително повишили състоянието на стрес и притесненията ѝ. Социалната изолираност, накърняване на правото ѝ на свободно предвижване, интензивното контактуване само с обвиняеми лица и тежката обстановка, в която е била поставена принудително, са довели ищцата до психически срив, като по време на цялото наказателно производство тя е търпяла и негативите на взетата спрямо нея мярка за процесуална принуда - забрана за напускане на пределите на РБ.

Ето защо, ищцата счита, че за обезщетяване на претърпените от нея неимуществени вреди следва ответника да ѝ заплати обезщетение в размер на 26 000 лв., тъй като е оправдана изцяло с влязла в сила присъда, ведно със законната лихва от 03.05.2019 г. до окончателното плащане.

Претендира и присъждане на адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗАдв. на нейният защитник.

Подробни съображения в тези насоки излага в исковата молба и по съществото на спора. В подкрепа на твърденията си ангажира писмени доказателства.

Ответникът Прокуратурата на РБ – София, бул. Витоша 2, чрез Окръжна прокуратура – Пловдив, пл. Съединение 3, е подал отговор, в който оспорва иска като неоснователен и недоказан.

Прави възражение за прекомерност за претендираното от ищцата

обезщетение, което не съответства на критериите за справедливост по чл. 52 от ЗЗД, както и на социално-икономическа обстановка в страната. Прави и възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата по чл. 5 от ЗОДОВ, както частично, така и изцяло.

Ето защо моли иска да се отхвърли като недоказан и неоснователен.

Съображения в тези насоки излага в отговора си и по съществото на спора. В подкрепа на твърденията си не ангажира доказателства.

Съдът като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на предявения иск, събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, и като взе предвид доводите на страните, съгласно чл. 235 от ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

От събраните писмени доказателства и от приложените н.о.х.д.№ 6462/2014 г. и н.о.х.д.№ 6500/2016 г., и двете на ПРС, 23 н.с., се установява, че с Постановление от 16.07.2013 г. на РП – Пловдив ищцата Г.С. е задържана за срок 72 часа като обвиняема по ДП № 287/2013 г. на 2-ро РУП при ОД на МВР – Пловдив, и е освободена с постановление от 18.07.2013 г., като със същото е взета спрямо нея мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 3 000 лв. С Постановление от 17.07.2013 г. на ОП – Пловдив ищцата е привлечена в качеството на обвиняема, заедно с Н.М.В., ЕГН *****, и Л.М.И., ЕГН *****, за престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 2 и т. 5, вр. чл. 109, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, а с Постановление от 05.10.2013 г. на РП – Пловдив по ДП 287/2013 г., пр.пр.№ 2878/2013 г., РП – Пловдив, ѝ е наложена забрана за напускане пределите на РБ.

Въз основа на внесения Обвинителен акт от РП – Пловдив е образувано н.о.х.д.№ 6462/2014 г., ПРС, 23 н.с., в хода на което са проведени общо 12 съдебни заседания, от които на 6 от тях не е даден ход, поради отсъствие на свидетели, на обвиняемата Н.В. и на защитници, в т.ч. и поради желанието на настоящата ищца Г.С. да бъде защитавана от друг адвокат в с.з. на 17.06.2015 г. В хода на делото са приети за съвместно разглеждане граждански иски за обезщетяване на имуществени вреди от пострадалите лица, разпитани са общо 15 свидетели и са приети графологична, оценителна и химическа експертизи. В с.з. на 27.09.2016 г. съдебното производство е прекратено и делото е върнато на РП – Пловдив за отстраняване на съществени процесуални нарушения по отношение на обвиняемата Л.И.

След внасяне на нов Обвинителен акт е образувано н.о.х.д.№ 6500/2016 г., ПРС, 23 н.с., и са проведени общо 14 съдебни заседания, от които на 7 от тях не е даден ход, поради неявяване на страни, защитници и свидетели, за което на последните са наложени глоби и е постановено принудително довеждане. По искане на настоящата ищца Г.С. са отложени съдебните заседания на 24.11.2017 г. и на 28.02.2018 г., като в с.з. на 30.11.2016 г. наложената ѝ мярка за неотклонение „парична гаранция“ е заменена с „подписка“. В хода на делото са разпитани общо 13 свидетели и са приети 3 експертизи. С Присъда № 234/24.10.2018 г. по н.о.х.д.№ 6500/2016 г., ПРС, 23 н.с., Г. Т. С. е призната за невинна в това, в периода 18.03.2013 г. – 21.03.2013 г. в ***, с цел да набави за себе си и за друго – Н.М.В., ЕГН *****, и Л.М.И., ЕГН *****, имотна облага да е възбудила и поддържала заблуждение у К.Г. Я. от *** и с това да ѝ е причинила имотна вреда в размер на 17 067,92 лв., като измамата да е извършена от повече от две лица - Н.М.В., ЕГН *****, и Л.М.И., ЕГН *****, сговорили се предварително за нейното извършване, поради което е оправдана по повдигнатото ѝ обвинение в престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 2, вр. чл. 209, ал. 1 от НК, тъй като не са събрани достатъчно доказателства, установяващи в изискуемата от чл. 303 от НПК степен нейното участие и авторството на вмененото ѝ престъпление по отношение на пострадалата К. Г.Я..

Присъдата е протестирана от РП – Пловдив и е потвърдена с Решение № 107/03.05.2019 г. по в.н.о.х.д.№ 2255/2018 г., ПОС.

При така установените фактически обстоятелства, съдът направи следните правни изводи:

Предявеният срещу Прокуратурата на Република България иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, вр. чл. 52 от ЗЗД за обезщетяване на неимуществени вреди е процесуално ДОПУСТИМ, а разгледан по същество е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

Отговорността на Държавата за вреди, причинени на граждани, по ЗОДОВ е специална по отношение на деликтната отговорност по чл. 45 и сл. от ЗЗД, като разпоредбите на последния закон се прилагат субсидиарно само за неуредени въпроси, съгласно § 1 от ЗР на ЗОДОВ. Според чл. 1 и чл. 2 от ЗОДОВ, отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани, се ангажира в две хипотези: за вреди от незаконни актове, действия или

бездействия на държавни органи или длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност и за вреди, причинени от дейността на разследващите органи, прокуратурата и съда. Отговорността на държавата по ЗОДОВ е обективна и възниква при наличието на предвидените в този закон предпоставки, без да е необходима вина у съответните длъжностни лица, съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, а още по-малко тази вина се предполага, за разлика от деликтната отговорност по чл. 45, ал. 2 от ЗЗД.

За да бъде търсена отговорност по ЗОДОВ, е необходимо освен наличието на общите предпоставки за търсене на деликтна отговорност, да е налице и някоя от предвидените в него специални хипотези. В случая, по делото не се спори, че от страна на РП – Пловдив е било образувано досъдебно производство № 287/2013 г. на 2-ро РУП при ОД на МВР – Пловдив срещу настоящата ищца Г.С., като на 17.07.2013 г. тя е била привлечена в качеството ѝ на обвиняема, заедно с Н.М.В., ЕГН *****, и Л.М.И., ЕГН *****, за престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 2 и т. 5, вр. чл. 109, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК; наложена ѝ е мярка за неотклонение „парична гаранция“, впоследствие заменена с „подписка“, както и административна мярка – забрана за напускане пределите на РБ. Внесен е Обвинителен акт и е образувано съдебно производство, в хода на което са събрани множество гласни доказателства и експертизи, в резултат на което Н.В. и Л.И. са признати за виновни и са осъдени, а настоящата ищца Г.С. е призната с влязло в сила на 03.05.2019 г. съдебно решение за невиновна и е оправдана по повдигнатото ѝ обвинение в извършване на престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 2, вр. чл. 209, ал. 1 от НК, тъй като не са събрани доказателства, установяващи в достатъчна степен нейното участие и авторството на вмененото ѝ престъпление по отношение на пострадалата К.Г. Я..

Основанието за ангажиране на отговорността по чл. 2, т. 3 от ЗОДОВ е обективният факт, че спрямо лицето Г.С. е било повдигнато и поддържано обвинение в извършване на престъпление по НК, като впоследствие лицето е било оправдано от съда с влязло в сила съдебно решение. Това обстоятелство дава основание на законодателя да квалифицира обвинението като незаконно, независимо че отделните процесуално-следствени действия са били извършени в съответствия със закона и правомощията на разследващия орган.

Ето защо, съдът намира, че са налице първите два елемента от

фактическия състав на отговорността по чл. 2 от ЗОДОВ, вр. чл. 45 от ЗЗД - извършени спрямо ищцата от страна на Прокуратурата като държавен орган деяния /актове, действия и/или бездействия/ и тяхната незаконосъобразност.

По отношение на другите две кумулативни предпоставки за ангажиране на отговорността по ЗОДОВ - настъпили неимуществени вреди и тяхната причинно-следствена връзка с деянията на ответника, следва да се отбележи, че държавата дължи обезщетение за всички преки и непосредствени вреди, произхождащи от увреждането, като преки са вредите, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат и адекватно следствие от увреждането.

Освен преки, вредите следва да бъдат и непосредствени, т.е. да са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. Наличието на тези два кумулативни елемента от фактическия състав на деликтната отговорност по ЗОДОВ - вреди и причина връзка с деянието на ответника, обаче не се предполага и те не възникват автоматично с прекратяване на наказателното производство или с оправдаването на лицето от съда, тъй като **липсва законова презумпция** в тази насока, а тези 2 предпоставки следва да се установят във всеки конкретен случай и да се докажат от ищцата при условията на пълно и главно доказване.

От събраните по делото писмени доказателства и приложените наказателни дела на ПРС не се установяват претендираните от ищцата неимуществени вреди, изразяващи се в нравствени, емоционални, психически и психологически терзания на личността; накърнени чест и достойнство; стрес и притеснения; психически срив; накърняване правото ѝ на свободно предвижване, в т.ч. и да напуска пределите на РБ. Всички тези претендирани вреди НЕ са установени, че са настъпили в патримониума на ищцата, въпреки неколккратно дадените ѝ от съда указания в тази насока.

Всяко физическо лице възприема фактите от действителността според своята субективна преценка, която е обусловена от множество различни обективни и субективни фактори – вродени способности, интелект, образование, социална среда, практически опит, житейски разбирания, морал, ... и т.н., и не всеки индивид реагира по един и същи начин на различните събития. Затова и законът не предвижда автоматично настъпване на имуществени и/или неимуществени вреди в патримониума на дадено лице,

което е оправдано от съда или спрямо което наказателното производство е било прекратено, а следва тези вреди да се докажат по вид и интензитет, както и тяхната връзка с конкретното наказателно дело или досъдебно производство. По делото няма ангажирани никакви доказателства в тази насока, като не се установява в какво конкретно се изразяват за Г.С. тези „терзания на личността“; по какъв начин са накърнени честта и достойнството ѝ по делото; преживяла ли е действително „психически срив“, както и с какво наложената ѝ административна забрана или мярка за неотклонение „парична гаранция“ са променили ежедневието ѝ и са ѝ причинили някакви неимуществени вреди.

Не се установява и наличието на пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между претендираните от ищцата неимуществени вреди в ИМ и конкретното наказателно производство.

Ето защо, съдът намира, че при подчертано процесуално бездействие на ищцата не се установяват при условията на пълно и главно доказаване наличието на всички кумулативни предпоставки за ангажиране на отговорността на Прокуратурата по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, вр. чл. 45 и сл. от ЗЗД, тъй като не се установи ищцата Г.С. да е претърпяла претендираните от нея неимуществени вреди и причинно-следствената им връзка с наказателното производство по н.о.х.д.№ 6500/2016 г., ПРС, 23 н.с., поради което предявеният иск се явява недоказан и неоснователен и следва да се отхвърли.

Тъй като главният иск за неимуществени вреди е недоказан и неоснователен, неоснователна и акцесорната претенция за лихви, както и направеното искане за присъждане на адвокатско възнаграждение на пълномощника на ищцата.

Предвид гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Г. Т. С., ЕГН *****, от ***, със съд. адрес: ***, чрез адв. А.Б., срещу Прокуратурата на Република България – София, бул. Витоша 2, иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, с

цена на иска 26 000 лв. - обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно с лихви и разноси, като НЕДОКАЗАН и НЕОСНОВАТЕЛЕН.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд – Пловдив в 2-седмичен срок от връчването му.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____